

Sygn. akt VIII C 2704/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko T. T.

o zapłatę 5.783,99 zł

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego T. T. kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2704/15

UZASADNIENIE

W dniu 7 sierpnia 2014 roku powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu T. T. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 5.783,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł oraz kosztów opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 0,91 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem umowa o kredyt detaliczny z dnia 8 grudnia 2003 roku o nr (...), na mocy której pozwany otrzymał określone środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, zobowiązując się do ich zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych precyzyjnie w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wskutek czego pierwotny wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę. W dniu 26 listopada 2013 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej. Na wierzytelność nabytą przez powoda składały się: należność główna w wysokości 1.930,41 zł, odsetki umowne w wysokości 140,71 zł, odsetki karne w wysokości 3.440,95 zł oraz koszty w wysokości 58,78 zł, co znalazło potwierdzenie w oświadczeniu banku co do wysokości zbywanych kwot. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna w wysokości 1.930,41 zł, odsetki umowne w wysokości 140,71 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda, odsetki karne w wysokości 3.440,95 zł naliczone przez poprzednika

prawnego powoda, koszty w wysokości 58,78 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda oraz odsetki ustawowe od kapitału w wysokości 1.930,41 zł naliczone przez powoda od dnia 1 października 2013 roku do dnia wniesienia pozwu w wysokości 213,14 zł. Do dnia wytoczenia powództwa pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew k. 2-6)**

Postanowieniem z dnia 10 września 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 7)**

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 9-10, pozew k. 11-15)**

W dniu 25 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia istnienia i wysokości zadłużenia oraz zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 71, sprzeciw k. 86-90)**

Zarządzeniem z dnia 17 września 2015 roku, na podstawie art. 132 § 1 k.p.c., Przewodniczący zwrócić pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 11 września 2015 roku (odpowiedź na sprzeciw), wobec niedołączenia do pisma dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą odpisu pisma dla pełnomocnika pozwanego. **(kserokopia zwróconego pisma k. 115-119, zarządzenie k. 123)**

Na rozprawie w dniu 24 lutego 2016 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się, został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, podtrzymał zarzut nieudowodnienia roszczenia i jego przedawnienia. **(protokół rozprawy k. 127, potwierdzenie odbioru k. 126)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 grudnia 2003 roku pozwany T. T. zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w K. (poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A.) umowę o kredyt nr 502- (...) na zakup kursu szybkiego czytania video, na mocy której Bank przyznał pozwanemu kredyt w kwocie 2.576,92 zł, a pozwany zobowiązał się do jego zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych w umowie. Kredyt miał zostać spłacony w 18 miesięcznych ratach, przy czym termin spłaty ostatniej raty przypadał w dniu 8 czerwca 2005 roku. **(dowód: kserokopia umowy kredytu k. 34-35, okoliczności bezsporne, kserokopia odpisu z KRS k. 54-60, kserokopia wpisów do KRS z (...) k.61-66)**

W dniu 26 listopada 2013 roku pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. w W. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika T. T. wynikającej z powyższej umowy. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika z tytułu umowy o nr (...) wynosi łącznie 5.570,85 zł, w tym: 1.930,41 zł zadłużenia kapitałowego, 140,71 zł z tytułu odsetek umownych, 3.440,95 zł z tytułu odsetek karnych, 58,78 zł z tytułu kosztów. **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 36-50, kserokopia załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 51-53, kserokopia zawiadomienia o przelewie k. 29-33, kserokopia wezwania do zapłaty k. 27-28, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, a w pozostałym zakresie na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia oraz nieudowodnienie wysokości roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Roszczenie o zapłatę wynikające z umowy o kredyt jest oczywiście roszczeniem majątkowym, a termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Należność dochodzona przedmiotowym powództwem była wymagalna nie później niż 8 czerwca 2005 roku (wtedy bowiem przypadał termin zapłaty ostatniej raty kredytu – przy czym każda z 18 rat była wymagalna odrębnie w każdym miesiącu, gdy przypadał termin jej płatności – zatem odrębnie się przedawniała). Powód nie udowodnił faktu, że pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę zawartą z pozwanym, z uwagi na naruszenie przez pozwanego obowiązku spłaty, zresztą nawet gdyby doszło do wypowiedzenia umowy kredytu, to owo wypowiedzenie musiałoby nastąpić przed dniem 8 czerwca 2005 roku, czyli przed datą spłaty ostatniej raty, więc ewentualnie zadłużenie mogło być wymagalne jeszcze wcześniej przed 8 czerwca 2005 roku, lecz na pewno nie później.

Wbrew twierdzeniu powoda zawartemu w pozwie przedmiotowe roszczenie nie stało się wymagalne w dniu 26 listopada 2013 roku, gdyż w tej dacie nastąpił przelew wierzytelności, a data jej najpóźniejszej wymagalności, zupełnie różna, wynika wprost z umowy kredytu. Twierdzenie zawartej w pozwie zostało zresztą zapewne powołane na potrzeby elektronicznego postępowania upominawczego, z uwagi na treść przepisu art. 505^{29a} k.p.c.

Powód nie wykazał, że bieg terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia został w jakikolwiek sposób przerwany.

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone przez powoda dopiero w dniu 7 sierpnia 2014 roku, a zatem po upływie 3-letniego terminu przedawnienia roszczenia.

W świetle powyższego należało uznać, że przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu i pozwany miał prawo uchylić się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Dodatkowo należy także zauważyć, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione w żaden sposób co do wysokości. Strona powodowa nie załączyła żadnego dokumentu, którego treść wskazywałaby na to, co składa się na niespłacony kapitał, od kiedy do kiedy i od jakich kwot pierwotny wierzyciel naliczał odsetki umowne i karne, a nadto co składa się na zadłużenie z tytułu opłat. Brak jest historii spłaty rat kredytu przez pozwanego i harmonogramu ich spłaty, zatem nie wiadomo w ogóle których rat pozwany miał nie spłacić, a które spłacił. Nie ma żadnych dokumentów potwierdzających wypowiedzenie umowy kredytowej przez Bank. Powyższe uniemożliwiało Sądowi weryfikację poprawności wyliczenia wysokości zadłużenia, w tym ustalenie, że zadłużenie rzeczywiście istniało.

W tym miejscu podkreślić należy, że okoliczności faktyczne, wskazujące na wysokość niespłaconych kwot i terminy wymagalności poszczególnych kwot, zwłaszcza wobec podniesionego zarzutu przedawnienia oraz zarzutów związanych z niewykazaniem zasadności i wysokości żądania pozwu winien wykazać powód, jeżeli w jego ocenie

zarzuty takie byłyby niezasadne. Powód winien załączyć do pozwu, bądź najpóźniej do odpowiedzi na sprzeciw odpowiednie dokumenty, czego nie uczynił.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również, by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można bowiem uznać zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, przedmiotowe powództwo należało oddalić, co też Sąd uczynił orzekając jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony powodowej zwrot kosztów procesu. Koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 1.217 zł i obejmowały: 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wykonywanego przez radcę prawnego, w stawce minimalnej oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.